

der tillægges Medlemmerne af en vis Slægt, i Reglen Legatstifterens eller dennes Hustru, en mere eller mindre udstrakt Fortrinsret til Nydelsen af i øvrigt almen velgørende Legater. Medens det nu synes urimeligt, om enhver Fortrinsret af denne Art skulde udelukke vedkommende Legat fra de for almenvelgørende Legater hjemlede Afgiftslettelser, er det dog givet, at en saadan Fortrinsret, navnlig naar den er uden Begrænsning i Tid, medfører en ikke ringe Fare for, at det paagældende Legat i overvejende Grad kan komme til at virke som et Familielegat. Man har derfor fastsat, at Afgiftsnedsættelsen udelukkes, naar Slægtens Fortrinsret strækker sig ud over to Generationer, idet man herved særlig har taget Hensyn til, at de to første Generationer udgøre den Del af Slægten, som efter almindelige Forhold kan antages at have været Legatstifteren bekendt, og at Virkningen af en til disse Generationer begrænset Fortrinsret i det mindste hyppig vil kunne lade sig overskue, hvorimod Virkningerne af en videregaaende Fortrinsret i Reglen ville være ganske uberegnelige.

Endelig har man foreslaaet, at der med Hensyn til en vis Klasse af Legater tillægges Finansministeren Bemyndigelse til ikke blot at nedsætte, men endog helt at eftergive Arveafgiften, nemlig med Hensyn til Kunstgenstande, Bøger og lignende, som skænkes til offentlige Institutioner. Man synes nemlig ikke uden videre at kunne paalægge Giveren eller hans Bo at udrede Arveafgiften af saadanne Legater, og idet man, navnlig hvor det drejer sig om Gaver af betydelig Værdi, heller ikke altid vil kunne gøre Regning paa, at vedkommende offentlige Institution har Midler til Raadighed, hvoraf Afgiften kan udredes, vilde selv Bibeholdelsen af den nedsatte Afgift efter Omstændigheder kunne medføre, at de skænkede Genstande helt eller delvis maatte realiseres for at skaffe de fornødne Midler til Afgiftens Berigtigelse, men at dette er uforeneligt med Hensigten med en saadan Gave og saa vidt muligt bør undgaas, er indlysende.

Ved Paragraffens Slutningsbestemmelse har man haft til Hensigt at afskære de Tvistigheder, som mulig kunde opstaa ved, at man i Lovforslagets § 1 kun har ophævet de almindelige Arveafgiftslove, medens der findes adskillige Reskripter og andre administrative Afgørelser, som hjemle Afgiftsfrihed for forskellige Stiftelser og lignende, saaledes at der i Mangel af en positiv Bestemmelse

kunde rejses Spørgsmaal, om ikke disse Fritagelser maatte vedblive at bestaa, uanset at de kun ere særlige Anvendelser af den almindelige Regel i Fd. af 12. September 1792 § 2 b.

Til §§ 4 og 5.

I disse Paragraffer indeholdes de nærmere Regler om Arten af de Erhvervelser, som inddrages under Afgiftspligten.

I de indledende Bemærkninger er allerede fremhævet, at man paa dette Punkt har ment at burde gaa en Del videre, end de nugældende Lovregler hjemle og Motiverne hertil. Med Hensyn til Paragraffernes enkelte Bestemmelser skal her bemærkes følgende.

§ 4 Litra a. At der bør svares Arveafgift ikke blot af Arv i snævrere Forstand, men ogsaa af Legater og Døds-gaver, tiltrænger jo ingen nærmere Begrundelse og er stemmende med den gældende Ret. Det er ligeledes stemmende med den i Praksis hævdede Opfattelse, at det ikke fritager Legater og Døds-gaver for Afgiftspligt, at de have Karakteren af en Belønning, eller at der er knyttet et Paalæg til dem; men en udtrykkelig Udtalelse herom er optaget i Forslaget for at afskære den Tvivl, hvortil Dispositioner af denne Art undertiden have vist sig at give Anledning.

§ 4 Litra b. Uagtet der kan rejses Tvivl, om Lehns- og Fideikommissarhervervelser kunne betragtes som egentlig Arv, er det i de nugældende Afgiftslove udtrykkelig foreskrevet, at der skal svares Arveafgift i Anledning af saadanne, og denne Regel er der selvfølgelig ingen Grund til at fravige. Det er ligeledes stemmende med den nugældende Ret, at Afgiftspligten ikke udelukkes ved, at Sukcessionen ikke skyldes den sidste Besidders Død, men særlige Bestemmelser i det paagældende Erektionspatent, og man har fundet det rimeligt ogsaa at paalægge Afgiftspligten i de Tilfælde, hvor Besidderskiftet skyldes frivillig Overenskomst mellem Parterne.

§ 4 Litra c. og d. Disse Erhvervelser anses efter den nugældende Ret ikke for afgiftspligtige, vel nærmest i Kraft af den Regel, at der ikke kræves Arveafgift af blotte Indtægtsnydelser for enkelte Personers Levetid, men naar denne Regel bortfalder, bør de inddrages under Afgiftspligten, idet den under Litra d. nævnte Erhvervelse maa jævntiltes med egentlig Arv, medens de under Litra c. nævnte Indtægtsnydelser ere nær beslægtede med Nydelsen af egentlige Fideikommissar.